

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'רסז

ערב שבת קודש פ' האזינו, י"ג תשרי ה'תשע"ט

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

"חיים" שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקט"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' שמואל מאיר ב"ר ישראל דוד ע"ה

ציקמאן

נפטר ביום י"א תשרי ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה

ומשפחתם שיחיו ציקמאן

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

3

דבר מלכות

מדוע לדבר "ווילדע זאכן" / משיחת שי"פ האינען, י"ג תשרי התשמ"ו

7

זמן הגאולה

זה עתה הודיעו ב"רדיו" "חדשות" ש...משיח בא! / הזמן הנוכחי באור הגאולה

10

המעשה הוא העיקר

להביא לכל המקומות את הבשורה המשמחת / הוראות למעשה בפועל

12

וילחום מלחמת ה' - וינצח

הלקח מהטעות הנוראה במלחמת יום הכיפורים / קטעים בעניני שלימות העם והארץ

14

כתב-יד-קודש

השליחות של התמימים / מהגהת כ"ק אדי"ש מה"מ לשיחת עוה"כ התשמ"ז

ב"ה

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-207-5904
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 960-0667 (03) • פקס: 960-7219 (03)
דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

ח. אין דעם קומט צו נאך א שליחות מיוחדת פאר תלמידי ישיבת תומכי תמימים:

נוסף לזו וואס זיי דארטן אליין זענען תורה (נגלה דתורה ופנימיות התורה) באופן מן "הוראת אומנות" און "כפליים לתושי" - דארטן זיי זיין "נרות להאיר" 68 (ווי דער מייסד הישיבה און מנהל פועל של הישיבה האבן מדגיש געווען: כמ"ס). לשמע זיין און צעלייגן דעם ארום.

אין אין אן אויפן - ווי א "נר להאיר" כסם ווי די הכינה מוז א נר הכאיר אין, או מ'דארף צו אים בלויז צוריק נאך א נר (פנינו כאיר) - זעטן פ'ת"ק אג'צונג אן קיין איי"קע השתללות, אווי אויך בא תלמידי תומכי תמימים, אין "כל הנוגע בהם יקדש" 69, מ'דארף נאר צוריק צו זיי דער "נר" נשמת אדם 70 פון יעדער איד (וואס אין אפשר נאך ניט א נר המאיר בשלימות) - אין זייער עצם מצאות (ווי דארטן צאניט רע"ו וכו"ב) צינדט אן דעם צווייטן ס' נר ה' נשמת אדם!

ובמיוחד - אין דער שליחות וואס די ביסדי הישיבה ומנהלי הישיבה האבן געגעבן די תלמידים - דעם ניין פון "פנצו מענוחך חוצה" און דערביס מלחמה האבן געבן די וואס "הרמזו עקבות משחך" 71, און ברענגען דעם "אחי מר" דא מלכא משהא"ל, בדי' חידה הכללית 74.

ביז אין אן אויפן - אן די עבודה מן "פנצו מענוחך חוצה" ווערט זייער "אומנות" (אג' 44, ע"ג וק' 17)
"תורתם אומנתם", מער ווי כ"י אן אנדער אידן האט קען האבן א שליחות ביורה ומצוות והפצת המענות חוצה, אבער דעם ווערט ניט זיין "אומנות", די זאך וואס ניט אים פרנסה שמכאן יחי' נפשו ונפש בני ביתו (כנ"ל).

השליחות של התמימים

בהמשך ליום הכיפורים, הבאנו צילום מיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע מברכתו להתלמידים שי', ערב יוהכ"פ, בבית-הכנסת, לפני כל נדרי, ה'תשמ"ז

(נדפס בסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 27)

פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

אין דעם קומט צו נאך א שליחות מיוחדת פאר תלמידי ישיבת תומכי תמימים:

נוסף לזה וואס זיי דארפן אליין לערנען תורה (נגלה דתורה ופנימיות התורה) באופן פון תורתו אומנתו" און "כפליים לתושי" – דארפן זיי זיין "נרות להאיב" (ווי דער מייסד הישיבה און מנהל פועל של הישיבה האבן מדגיש געווען וכמ"פ), משפיע זיין און מאכען לייכטן דעם ארום,

און אין אן אופן – ווי א "נר להאיר": כשם ווי די תכונה פון א נר המאיר איז, אז מ'דארף צו אים בלויז צורירן נאך א נר (שאינו מאיר) – ווערט דער צווייטער גלייך אָנגעצונדן אָן קיין השתדלות, אזוי אויך בא תלמידי תומכי תמימים, איז "כל הנוגע בהם יקדש", מ'דארף נאך צורירן צו זיי דער "נר הוי' נשמת אדם" פון יעדער איד (וואָס איז אפשר נאָך ניט א נר המאיר בשלימות) – איז זייער עצם מציאות (זיי דארפן גאָרניט "רעדן" וכיו"ב) צינדט אָן דעם צווייטן "נר הוי' נשמת אדם"!

ובמיוחד – אין דעם שליחות וואָס די מייסדי הישיבה ומנהלי הישיבה האָבן געגעבן די תלמידים – דעם ענין פון "יפוצו מעיינותיך חוצה", און דערמיט מלחמה האָבן און מנצח זיין די וואָס "חרפו עקבות משיחך",

און ברענגען דעם "אתי מר" דא מלכא משיחא, בחי' יחידה הכללית.

ביז אין א אופן – א די עבודה פון "יפוצו מעיינותיך חוצה" ווערט זייער אומנות (ע"ד וביחד מיט "תורתם אומנתם"), נאך מער ווי ביי אן אַנדער אידן וואָס קען האָבן א שליחות בתורה ומצוות והפצת המעיינות חוצה, אָבער הפצת כו' ווערט ניט זיין "אומנות", די זאך וואָס גיט אים "פרנסה" שממנה יחי' נפשו ונפש בני ביתו (כנ"ל).

מדוע לדבר "ווילדע זאכן"

ראשית, זה מוכרח מצד הזמן: הזמן "פראי" כאשר "החושך יכסה ארץ

- וערפל לאומים", והאופן לבטל זאת הוא ע"י דיבורים "פראיים" שנית, אין אלו כלל דיבורים "פראיים", שהרי הם כתובים בתורה, ש"היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים", וא"כ כודאי שהם יכולים להתקבל גם "לעיני העמים" ● לא להכנס לויכוחים כלל ולא להתפעל מה"מלעיגים" ● משיחות ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשמ"ו - מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

בני ישראל נשאר בחרים, "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום"⁵, ונכנסו לארץ ישראל – אם-כן מובן, שהיות והודיעו להם על הענין ד"הר נבו", הרי גם הם שייכים לענין ד"הר נבו" ושער הנו"ן, כשם שהנשיא שלהם, משה רבינו, ה' שייך לשער הנו"ן.

והקשר הזה – שבין בני ישראל באותו הדור לדרגתו של משה רבינו בעת עלייתו להר – מודגש גם בפירוש רש"י על התורה בסוף פרשתנו, בפירושו על הפסוק⁶ "בעצם היום הזה וגו'": "לפי שהיו ישראל אומרים בכך וכך אם אנו מרגישים בו אין אנו מניחין אותו וכו', אמר הקב"ה הריני מכניסו בחצי היום", זאת-אומרת שבנ"י לא רצו להניח לענין ההסתלקות שהי' בהר נבו – ומכך מובן עד כמה הי' לענין זה השפעה עליהם.

[דרך אגב ישנה בזה "קלאץ קשיא", שכרגיל אין שמים לב עלי': מדובר על הדור שנכנסו לארץ, כאשר בני ישראל עמדו במצב הכי נעלה לאחרי שכבר כל אנשי דור

א. בנוגע לענין ד"הר נבו" ידועה תורת הרב המגיד¹, שאף שהגמ' אומרת² על הפסוק³ "ותחסרהו מעט מאלקים" ש"חמשים שערי בינה נבראו בעולם וכולן ניתנו למשה חסר אחד", כלומר, שמשה השיג רק מ"ט שערי בינה, אעפ"כ – אומר הרב המגיד – בשעת העלי' להר נבו השיג משה גם את שער הנו"ן, וזהו הראשית-יבות ד"נבו" – נו"ן בו...

ב. והנה, אף שבפשטות ענין זה כתוב בנוגע למשה רבינו, מכיון שהוא נכתב בתורה שהיא "מורשה קהילת יעקב"⁴ הרי זה שייך לכל יהודי, וא"כ, לאחרי שענין זה נכתב בתורה יכול כל יהודי בתור נשמה בגוף לקבל את שער הנו"ן.

וכפי שזה הי' בפשטות בזמן ההוא, שהגם שמשה רבינו בעצמו הסתלק בשעה שקיבל את שער הנו"ן ולא נכנס לארץ ישראל, אך כיון ש"אזלינן בתר רובא", ורוב

(1) לקו"ת במדבר יב, א. אוה"ת ברכה ע' ב'קסג.

(2) ר"ה כא, ב.

(3) תהלים ת, ו.

(4) ברכה לג, ד. וראה נדה מד, רע"א.

(5) ואתחנן ד, ד. וראה פרש"י חוקת כ, כב.

(6) לב, מח.

המדבר לא היו, עד שהפסוק אומר "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום" – וכיצד יתכן דבר שכזה, שהם יתנגדו לרצון השם! ואין כאן המקום להאריך בזה?⁷

אשר אחד מההסברות בזה הוא-ע"פ הידוע⁸ שישנו בחי' משה שבכל אחד ואחד, שמצד בחי' זו אזי כאו"א עולה להר נבו ביחד עם משה רבינו.

וכפי שהגמ' אומרת⁹ עה"פ¹⁰ "ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך" שנאמר לדור שנכנסו לארץ, שואלת ע"כ הגמ': "אטו יראה מילתא זוטרתא היא?" ומתרת: "אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא", וכמבואר בחסידות¹¹ שמצד זה שלגבי משה רבינו "מילתא זוטרתא היא", ה"ה מילתא זוטרתא גם לגבי כל יהודי, מצד בחי' משה שבכאו"א, שהרי בפשטות פסוק זה מדבר (כאמור) על הדור שנכנסו לארץ.

ג. וזהו התוכן הפנימי בזה שבני ישראל לא רצו להניח למשה רבינו "להסתלק":

מה שאומרים שאצל בני ישראל היתה אז העלי' "להר נבו", הכוונה היא, שהאירה אצלם הבחי' דשער הנו"ן השייכת לגאולה העתידה.

ורצונם של בני' הי' שהענין אכן יומשך למטה, ויקויים בפועל בעולם הזה – שע"ז שמשו רבינו הי' נשאר בעולם הזה הי' הדבר נפעל. וכידוע¹², שבאם משה הי'

(7) עוד ע"ז ראה בגליון תלא במדור "כת"ק – פרסום ראשון" ובהנסמן שם.

(8) תניא פמ"ב. וראה תקו"ז תס"ט (ק"ב, א. ק"ד, א.). אגה"ק בסוף הביאור לסי' ז"ך.

(9) ברכות לג, ב (ע"פ עין יעקב). ועד"ז במגילה כה, א. (10) עקב י, ב. (11) תניא שם.

(12) ראה מגלה עמוקות אופן קפה (הובא בילקוט ראובני פ' ואתחנן). אלשיך, אוה"ח ועוד ר"פ ואתחנן. שע"ת לאדהאמ"צ ח"ב חינוך בתחלתו. אוה"ת ואתחנן ע' סה. צג. (כך ר' ע' בר"א ואילך. ועוד.

מכניס את בני ישראל לארץ ישראל, היתה אז הגאולה הנצחית שאין אחר' גלות. וזה הי' רצונם של בני' בזמן ההוא, להשאר עם הנשיא שלהם, וללכת יחד איתו לא"י לגאולה הנצחית.

ד. אך כיון שאז "לא זכו"¹³ ולא היתה הגאולה הנצחית – ישנו הלימוד מכך בזמננו זה, שהיות ולכל אחד יש כבר את העלי' להר נבו מצד בחי' משה שבכל אחד ואחד, עליו לרצות שזה יקויים לא רק מצד בחי' משה שבו ברוחניות, אלא בגשמיות כפשוטו – שילכו עם נשיא דורנו בגשמיות לארץ ישראל, כיון ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"¹⁴!

ומה שהי' מעשה בשנת תש"י – הרי מיד יהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁵, ולא סתם "הקיצו", אלא באופן ד"ורננו", מתוך שמחה, ובנוגע לצדיקים הרי זה יהי' מיד בהגאולה!

כידוע שבנוגע לצדיקים אין צורך לחכות לכל החשבונות שכתובים בזהר¹⁶ אודות השנים שבין ביאת משיח לתחיית המתים – היות והנשיאים יקומו מיד¹⁷, כמובן ממאמר חז"ל¹⁸ ש"משה ואהרן יהא עמנו" מיד כשיבנה ביהמ"ק, ואזי יוכלו תיכף לשאול אותם כיצד להתנהג בפועל בנוגע להקרבת הקרבנות שבבית המקדש, שזה הרי נוגע מיד כשיבנה ביהמ"ק.

וכשם שזה בנוגע ל"משה ואהרן", כך גם בנוגע ל"משה" שבכל דור ודור, הנשיאים שבכל דור.

ה. יכולים לשאול: מדוע מדברים דיבורים "פראיים" ("ווילדע זאכן")?

(13) ראה זח"ג רכא, א.

(14) תענית ה, ב.

(15) ישעי' כו, יט.

(16) ח"א קלט, א ואילך.

(17) ראה זהר שם קמ, א.

(18) תוד"ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.

גיוס מלא ולהגן על הגבולות, מכיון שעל-ידי-זה יחסכו קרבנות – בכל זאת מוכרחים להתחשב עם החשבון המדיני, כיצד זה ישפיע על הידידות של ארה"ב וכו'.

ולאחר-מכן זה העלה את מספר הקרבנות הי'-לא-תהי' שהיו אז, יחד עם מספר הפצועים שנשארו נכים עד היום הזה – שאפילו נפש אחת מישראל היא גם "עולם מלא", וכשחסר חייל, רחמנא-ליצלן, חסרים אחר-כך בעולם כל הילדים שיכלו להיות לו באם הי' נשאר בחיים ומתחתן והיו לו ילדים ונכדים עד סוף כל הדורות (על-דרך מה שנאמר בנוגע להריגת הבל שעל-ידי-זה נשלל זרעו וזרעו זרעו וכו') – שזו היתה התוצאה מכך ששללו את החשבון של פיקוח-נפש ונהגו לפי החשבון המדיני!

ועכשיו גם המדינאים כבר יודעים ש(אילו היו פועלים לפי החשבון הצבאי) זה לא הי' משנה ביחס הידידות של ארה"ב, וכן לא הי' משנה בנוגע לקבלת נשק, כי הי' מספיק נשק לכל משך זמן המלחמה; כעת יודעים בבירור שהנשק ששלחה אז ארה"ב לא היו צריכים להשתמש בו במשך כל זמן המלחמה (שנקראת 'מלחמת יום-הכיפורים') אשר נמשכה כמה ימים ונסתיימה בנצחון מלא של החיילים היהודים – ועדיין נשאר נשק במחסנים ממה שנאסף קודם למלחמה.

וזאת למרות שלא עשו גיוס מלא – והעדר הגיוס המלא גרם חורבן והיזק של כמה וכמה כלי-נשק של היהודים – ואף-על-פי-כן הי' מספיק נשק מקודם ולא היו צריכים להגיע לנשק שארה"ב שלחה אז; ועל-אחת-כמה-וכמה אם היו עושים גיוס מלא והיו מתכוננים להתקפה על-כל-פנים כמה שעות קודם.

ולאחרי כל זה, הולכים ומטעים רב ואומרים לו שצריכים להחזיר שטחים בשביל פקו"נ! אינני יודע מי הטעה אותו – אבל זהו דבר שבידו לברר ולחקור האם הוא אמנם קיבל את החוות-דעת הנכונה מהמומחים של הצבא, שהרי לא חיים במדבר, ויש ביכולת (בכל יום ויום, אפילו בערב יום-טוב) לקרוא למומחה צבאי ולומר לו שרוצים לשמוע ממנו (לא ענין של פוליטיקה ולא מילה טובה וכו', אלא) חוות-דעת כמומחה בעניני צבא, מהו האופן לשמור על פיקוח-נפש – האם עי"ז שיחזירו שטחים או על-ידי-זה שלא יחזירו שטחים.

וכאמור לעיל, שכל המומחים בעניני צבא בדעה אחידה, פה אחד, שהחזרת שטחים כרוכה בפיקוח-נפש של יהודים הנמצאים בא"י – כפי שהם התבטאו שכבר יצאו "בשן ועין", ומה שיכולים לצפות שייצא מזה, רחמנא-ליצלן.

(תרגום חפשי משיחת מוצאי ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

הלקח מהטעות הנוראה במלחמת יום הכיפורים

ישנם אנשי צבא האומרים שישנם שני חשבונות:

חשבון צבאי – שלפי חשבון זה, החזרת שטחים גורמת סכנת פיקוח-נפש. וחשבון מדיני (כפי שהם קוראים לזה) – שאומר: כיון שצריך לחשוב אודות "פוליטיקה", על כן מוכרחים לוותר על החשבון של פיקוח-נפש, ו(מצד החשבון המדיני) אין ברירה אחרת.

– יש לדעת שעירוב חשבון מדיני כשמדובר אודות חשבון של פיקוח-נפש – זהו היפך דעת השולחן-ערוך! כשמדובר אודות פיקוח-נפש – אסור לחשוב על שום חשבון מדיני.

ולא יתכן שרב ילך נגד השולחן-ערוך, ויאמר שיש להתחשב בחשבון המדיני כשהוא סותר את החשבון של פיקוח-נפש.

בענין זה (שאסור לערב חשבון מדיני כאשר מדובר על פיקוח-נפש) ה' רחמנא-ליצלן "מעשה רב" במלחמת יום-הכיפורים, שאז ה' אותו מצב (מאחר שעכשיו גילו את כל הפרטים שהיו אז, אף אחד אינו יכול להתווכח על זה):

כמה שעות לפני שהמלחמה החלה, היתה ידיעה ברורה שמצרים גייסה את צבאה והיא עומדת הכן להתקיף את ארץ ישראל, רחמנא-ליצלן.

בתחילה התווכחו אם זו ידיעה נכונה – עד שהתברר שזו ידיעה נכונה וברורה – וכל זה ה' עדיין מספר שעות לפני שידעו שהם כבר החלו בהתקפה.

היתה ישיבת ממשלה (אני מדבר על-כך בגלוי כי זה כבר נדפס), שבישיבה זו אנשי הצבא העריכו הערכה ברורה, שאם יעשו מיד גיוס מלא יוכלו לעצור את ההתקפה ובמילא יהיו פחות קורבנות; יתכן אפילו שכאשר הם ישמעו על גיוס מלא זה יפיל עליהם אימה ופחד והם יעצרו את ההתקפה, אבל על-כל-פנים לא יהיו כל-כך הרבה קרבנות כפי שיכול להיות אם הם יתקיפו כשלא יהיה גיוס מלא.

זו היתה דעתם של אנשי הצבא – חשבון צבאי.

אחרי-כן היתה דעה אחרת: אמנם מצד החשבון הצבאי ומצד פיקוח-נפש מוכרחים מיד לעשות גיוס מלא ולפרסם על זה (ולא צריכים כלל פרסום כי במצרים ידעו תיכף על זה) – אבל אז יש חשש שארה"ב תהיה 'ברוגז' וישארו ללא סיוע של נשק וכסף;

ולכן לא צריכים לעשות גיוס מלא – רק יודיעו לארה"ב שיש ידיעה שמצרים מתכוננת להתקיף את ארץ ישראל, וישארו עם גיוס חלקי – שאז הכל מודים שיהיו יותר קרבנות, רחמנא-ליצלן, אבל אז ארה"ב לא תהיה 'ברוגז', היא תשאיר ידידה טובה ותעזור בנשק וכו'.

וההחלטה היתה – שאף-על-פי שמצד חשבון צבאי ומצד פיקוח-נפש מוכרחים לעשות

אזי ראשית כל, זה מוכרח מצד הזמן: הזמן "פראי" ("א ווילדער זמן") כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"¹⁹, והאופן לבטל זאת הוא ע"י דיבורים "פראיים".

שנית, אין אלו כלל דיבורים "פראיים", שהרי הם כתובים בתורה, ש"היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים"²⁰, התורה פועלת שהאומות יאמרו "דק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה"²⁰, וא"כ בודאי שהעניינים הנאמרים יכולים להתקבל גם "לעיני העמים", ובפרט אם הם "דברים היוצאים מן הלב", שאזי הם "נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם"²¹, ועל אחת כמה וכמה שהם פועלים על ה"א-ל לזו אשר בקרבך"²².

והעיקר – שאכן ניכנס בגשמיות לא", תיכף ומיד, "וארו עם ענני שמיא"²³, יחד עם כל החבילות²⁴, שהרי אז יקחו גם את כל הבתי כנסיות²⁵ וכו'.

ומה שישנה השאלה, הרי זה שבת וכו', והקושיא האם יש תחומין למעלה מעשרה וכו'²⁶ – כבר דובר כמה פעמים²⁷, שגם שאלה זו יתרץ אליהו הנביא...

[ובפרט שהשאלה לא מציקה כל כך, והרא' שיושנים איתה בשקט, ואפילו בעת ההתוועדות, שהרי "שינה"²⁸ בשבת

19) ישע'י ס, ב.

20) ואתחנן ד, ו.

21) ס' הישר לר"ת שער יג.

22) ראה שבת קה, ב.

23) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

24) ראה גם "התמים" חוברת ב ע' קכו (קי, ב).

25) מגילה כט, א.

26) ראה עירובין מג, ב. רמב"ם הל' נזירות פ"ד הי"א ובנ"כ שם.

27) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 272. ובכ"מ.

28) ילקוט ראובני ואתחנן ד, יט. סידור האריז"ל

(קול יעקב) אחרי סעודת שבת. של"ה קלד, ב.

תענוג²⁹, אמנם לא באופן ד"ושכבת וערבה שנתך"³⁰ כיון שאין אפשרות ל"ושכבת", אלא רק "ישיבת וערבה שנתך", ובפרט אם יושבים במקום שלא דוחפים ואפשר לישון בשקט...

והרי זהו הפירוש הפשוט ב"אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח וכו'" (שכל יהודי אומר זאת³¹, או חושב – כמנהג חב"ד³²), שהוא מאמין שזה יהי' בגשמיות כפשוטו, נשמות בגופים!

כשנמצאים בגן עדן הרי לא זקוקים להבהיר ("באוואָרענען") את הענין ד"אני מאמין"; החידוש הוא שזה יהי' פה למטה דוקא, נשמות בגופים.

וכפי שהרמב"ם מאריך בסוף הלכות מלכים³³, שענין האמונה בביאת המשיח הוא יסוד בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה, ששם הוא מדבר בפשטות על נשמות בגופים, כשם שמשיח עצמו הוא נשמה בגוף, "מלך מבית דוד"³⁴, כך תהי' הגאולה על ידו לבני ישראל נשמות בגופים, וילכו לארץ ישראל בגשמיות!

ו. בהמשך לזה – כאן המקום להביא מה שהעירו לי ("העיריני חכם אחד") ובהשגחה פרטית זה הגיע לידי בשבת זו, בנוגע למה שכתב החיד"א על האמונה בביאת המשיח.

ובהקדים, שהחיד"א הרי ה' פוסק בין בנגלה דתורה, בספרי ההלכה והשור"ת שלו (חיים שאל וכיו"ב), ובין בנסתר דתורה, כמוכח מזה שהוא מביא בספריו כמה ביאורים ע"פ קבלה ומכריע ביניהם. ועבודתו של החיד"א היתה – "שד"ר" של יהודי ארץ

29) ראה שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רפא. וש"נ.

30) משלי ג, כ"ד (שאומרים בקשעמה"ט).

31) ב"ג עיקרים.

32) וראה לקו"ש ח"ט ע' 282 ואילך.

33) פי"א.

34) שם ה"ד.

ישראל, שנהג להסתובב בחוץ לארץ ולקבץ כספים עבור בני ארץ ישראל, כלומר, שנהג להפוך מעות של חו"ל למעות א"י, עד שהי מאחד את הממון של חו"ל עם ארץ ישראל, שזהו הענין ד"עשה כאן ארץ ישראל" (כפתגם הידוע³⁵) – הכנה לגאולה כאשר ילכו בפועל מחו"ל לא"י.

והנה, בספרו "מדבר קדמות"³⁶ שואל החיד"א על הברכה הנאמרת בתפלת העמידה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך – כי לישועתך קוינו כל היום", שלכאורה, לא מובנת הכוונה ד"כי לישועתך קוינו", דהרי "כי" הוא לשון של נתינת טעם, והאם זה הטעם על הגאולה?

ומתחזקת התמיחה: ידוע עד כמה צריכים להזהר במילים הנאמרות בתפלת העמידה, שכל מילה צריכה להיות בתכלית הדיוק – וא"כ איך אומרים "כי לישועתך קוינו כל היום" בתור טעם ל"את צמח דוד עבדך וכו'?"

ומבאר, שאין-הכי-נמי, זהו אכן נתינת טעם: התוכן דתפלה זו הוא, שאפי' אם מאיזו סיבה שתהי' יתכן שמישיח לא צריך לבוא עכשיו, ומישהו עלול לטעון שנמצאים במצב ד"לא זכר" וכו' – בכ"ז מבקשים מהקב"ה, שבזכות זה ש"לישועתך קוינו כל היום", יתקיים "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך".

35) אג"ק אדמו"ר מהורי"צ ח"א ע' תפה. ועוד.
36) אות ק ערך קיווי. וראה לקו"ש ח"ל ע' 3-182; ח"ל ע' 5-6, ובהנסמן שם.

ונקודת הענין – שעצם האמונה והתקוה לביאת המשיח גורמת לקירוב הגאולה!

שזהו פסק-דין מהחיד"א שהי' כאמור פוסק דינים, ואף אחד לא חולק עליו בזה! שאפי' בענינים שהוא חולק על פוסקים אחרים מכריעים כדעתו, ועאכו"כ בענין זה שאין חולק עליו.

ז. ועפ"ז ישנו גם תירוץ לאלו הטוענים שאין זה "מנהג אבותינו" ו"אין זו דרכנו" לעסוק בלהט באמונה, צפי' ותקוה לביאת המשיח, והמענה הוא: ישנו פסק-דין מפורש **שעל-ידי** "לישועתך קוינו כל היום" יש את הענין ד"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח"!

– ואין להכנס לויכוחים כלל עם אלו הטוענים זאת, ולא להתפעל מה"מלעיגים", כיון ש"ויכוחים" גורמים רק לכך שכל צד ירצה לנצח בויכוח, וזה עלול להעלות ח"ו מחשבה שהצד השני צודק, או החלישי וכו', ומוטב לומר תהילים בזמן זה!

אומרים בפירוש בעת התפלה³⁷, ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו" – טוען הוא, שאצלו אין "חטאינו", היות ו"מנהג אבותינו בידינו"... אבל הרי "חטא" הוא גם מלשון חסרון³⁸, ויש אצלו חסרון בהאמונה והתקוה לביאת המשיח, ודוקא עי"ז שמתקנים זאת, ונמצאים במצב ד"לישועתך קוינו כל היום", זה בודאי יביא את הגאולה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

37) תפילת מוסף דיו"ט.

38) לקו"ת מטות פב, א. סה"מ קונטרסים ח"א קצא, ב ואילך. וראה פירש"י מ"א א, כא.

לא היתה כלל סברא אצל מישהו ללכת לישון

לחג הסוכות ישנה שייכות מיוחדת לגאולה, כיון שחג הסוכות הוא ע"ש "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים",

וכשחוגגים את ה"ט מתכוננים לכך (כולם, החל מילדים קטנים, ועד למבוגרים ולזקנים ביותר) שכשם שהקב"ה הוציא את כל בני" ממצרים – כמו"כ גם עתה "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" בגאולה העשירית שתבוא תומ"י ממש – יוציא הקב"ה באופן ניסי "אראנו נפלאות", כאו"א מאתנו בתוך כלל ישראל מהגלות, באופן שאף יהודי אחד ויחיד לא ישאר בגלות...

וכמו"כ בנוגע לקיבוץ בני" מהגלות, ה"ז נעשה בנוגע לכאו"א בפרט – "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל" ע"י הקב"ה בעצמו, שמוציאו יחד עם כל עניניו ("בכל מכל כל") מהגלות, "געעזנטערהייט און פרייליכערהייט" בתכלית השלימות.

ואז מגיעים תיכף לארצנו הקדושה "עם ענני שמיא", מהר יותר מטיסה באוירון או נסיעה במכונית, ושם מביא הקב"ה כל אחד מבנ"י הקטנים והגדולים לבית המקדש שבירושלים עיר הקודש, "מקדש אדני-כוננו ידיך".

ושם תהי' שמחה גדולה ביותר, ע"ד שמחת בית השואבה שהיתה בעזרה בביהמ"ק, שהחלה בתחילת הלילה (מעל"ע) ונמשכה באופן ש"לא טעמו טעם שינה", כיון שהיו כ"כ עסוקים בשמחת החג והמקדש, שלא הי' זמן לישון, ויתירה מזו, שלא היתה כלל סברא אצל מישהו ללכת לישון כיון שבכל רגע ורגע היו חדורים כ"כ בשמחה, שלא היתה אף אפשרות לישון.

וכפי שגם ילד רואה, שכשישנו מאורע משמח בחייו שחודר בכל מציאותו ("דורך און דורך") – אזי לא שייך שירדם! וכך הי' בביהמ"ק אצל כל בני" בחג הסוכות.

וכן יהי' גם בקרוב ממש בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהיו **בביהמ"ק השלישי** כל בני" שחיו בזמן ביהמ"ק הראשון, וכל אלו שחיו בזמן ביהמ"ק השני, וכל בני" שחיו לפני בנין ביהמ"ק הראשון, וכן כל בני" שבכל זמן הגלות – ע"י שהקב"ה לוקח את כולם ומעמידם בבת-אחת במצב של שמחה הכי גדולה שלמעלה גם משמחת בית השואבה – **שמחת הגאולה!**

וההכנה לשמחה זו היא ע"י ההוספה בשמחת יו"ט, וע"י ילדי ישראל במיוחד, ובפרט בחג הסוכות שהוא ה"ט **השלישי**, שהוא סיום וחותרם הג' רגלים, ולכן גם הוזכר בתורה ג' פעמים ענין השמחה בקשר לחג הסוכות דוקא, שזה מראה שהשמחה צריכה להיות כערך ג' פעמים.

(משיחת יום ד' דחגה"ס ל"צבאות השם" ה'תשנ"ב)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה **רייזל פרומא** בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ח **יוסף יצחק** בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

ובנותיהם רחל בת חיה מושקא ולאה שרה בת חיה מושקא שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

להביא לכל המקומות את הבשורה המשמחת

. . ויש להוסיף ענין עיקרי בנוגע לשמחת בית השואבה בשנה זו – שצריכה להיות מתוך שמחה הכי גדולה הקשורה עם הגאולה האמיתית והשלימה, **ששמחים ורוקדים לקבל פני משיח צדקנו!**

ופשוט, שאין להתבייש ח"ו לרקוד בגלוי, "לעיני כל ישראל", ועד לריקוד ברחוב לעיני כל באי עולם, לקבלת פני משיח צדקנו, ואדרבה: כשבא משהו וישאל: "לשמחה מה זה עושה", ישיבו לו: וכי אינך יודע שנדפס בעיתונים **שמשיח כבר בא**, ותיכף בא לכאורה מאתנו, מכך, בתוככי כלל ישראל, ולוקח את כולם לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, ושם ממשיכים בשמחת בית השואבה בתכלית השלימות.

וברוח זו צריכים לפעול בשמחת בית השואבה בכל המקומות כולם – שמביאים לכל המקומות את הבשורה הטובה והמשמחת **ש"הנה זה בא"**, שמשיח צדקנו בא, ולוקח את כל בני"י לשמחת בית השואבה שבביהמ"ק השלישי.

אמנם, עפ"ז נשאלת שאלה:

כיון שבטוחים ש"הנה זה (משיח צדקנו) בא" ולוקח את כל בני"י לשמחת בית השואבה שבביהמ"ק השלישי – מהו הצורך לדבר ולעורר ע"ד ההכנות לעריכת חגיגות שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום בחוץ לארץ?!

שאלה זו שאלו מכבר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: היתכן שלאחרי ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", ו"עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו – תובע ודורש ושולח שלוחים לייסד חדרים וישיבות כו' במדינה זו ובשאר מדינות ברחבי תבל, בה בשעה שזוהי פעולה שדורשת **משך זמן ארוך** (לאחרי בוא השלוחים למקומות אלו), ובודאי **שלפני"ז יבוא כבר משיח צדקנו!?**

והמענה על זה – בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר – שבאופן כזה התנהגו בני"י (בהדרתם של גדולי ונשיאי ישראל) במשך כל הדורות, שביחד עם האמונה השלימה בביאת המשיח באופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא", "שיבוא בכל יום", השקיעו כחם ומרצם בפעולות של תומ"צ שהם לטווח ארוך, אשר, היסוד להנהגה זו למדים מהנהגת בני"י בהמסעות שבמדבר, שגם במסע שחננו בו משך זמן קצר בלבד, הקימו את המשכן באותו אופן שהקימוהו בחנייתם למשך זמן ארוך.

ועד"ז בנדו"ד, שעושים כל ההכנות הדרושות לחגיגות שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום, מתוך אמונה שלימה שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד, שאז יחגגו כל בני"י שמחת בית השואבה בביהמ"ק השלישי.

(משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשנ"ב)

זה עתה הודיעו ב"רדיו" "חדשות" ש... משיח בא!

ויה"ר שמהדיבור בכל זה נבוא תיכף להקים בפועל ממש – שתיכף ומיד ממש, בלילה זה (ליל שני דסוכות), שומעים כל בני"י את ההכרזה של מלך המשיח מגג בית המקדש: **"עניים הגיע זמן גאולתכם!"**

ועוד וג"ז עיקר – שהכרזה זו היא באופן גלוי גם לעיני כל אומות העולם, כידוע הפתגם שיכתבו ב"עיתונים" אודות ביאת המשיח, ועוד לפני הפירסום ב"עיתונים" יפרסמו אודות ביאת המשיח גם ב"רדיו", שבו מפרסמים **ברגע כמימרא** כל ה"חדשות" שמתרחשים ברחבי העולם, ועאכו"כ ה"חדשות" בענין הכי עיקרי – ביאת משיח צדקנו.

ועד שכאשר ישאלו אצל השוטרים (אינם-יהודים), שמסתובבים בשכונה זו לשמור על בני"י, מה הם ה"חדשות" שסיפרו ב"רדיו" (כדרך השוטרים שנושאים עמם רדיו), יענו השוטרים: זה עתה הודיעו ב"רדיו" ה"חדשות" ש... מלך המשיח בא, ועומד על גג בית המקדש ומכריז שהגיע זמן גאולת בני"י!

(מקונטרס "מעייני הישועה" ה'תנש"א - מוגה)

אבן הבוחן האם אכן מתכוננים לקבל פני משיח

כיון שזה עתה הוזכר שעוד לפני חג הסוכות נצא בריקוד לקראת משיח צדקנו, וביחד אתו נבוא, מתוך ריקוד, אל הזמן דלעתיד לבוא, בארץ הקודש, בעיר הקודש, בהר הבית וכו' – מדוע, איפוא, יש להתכונן לכך שבמשך הגלות (בברוקלין או במקום אחר) יהי' כל יהודי שמח בחלקו, באכילתו ובשתייתו בימי חג הסוכות, והרי הוא יהי' אז **"בהר הקודש בירושלים!"**

והמענה לזה – כמו לכל ה"קלאץ-קושיות" מעין זו של אותם אשר "תואנה הם מבקשים" – הוא דאדרבה, **איפכא מסתברא:**

מצות הצדקה שקולה כנגד כל המצוות וכאשר יבוא משיח צדקנו וכולנו יחד נהי' בארץ הקודש, ושם גופא – בעיר הקודש, יהי' הכל בשלימות ועד ש"המעדנים מצויין כעפר" (כמ"ש הרמב"ם) ואזי – ירוץ ויבקש – "חנו לי לקיים מצות צדקה", ולא תהי' לו אפשרות!...

– נצל את הרגעים האחרונים!! ברגעים אלו עדיין אפשר לקיים את מצות הצדקה והנה הנה בא משיח צדקנו ולא תוכל לקיים את המצוה שהיא שקולה כנגד כל המצוות!...

ואדרבה – איפכא מסתברא (כנ"ל) – אם הינך אכן מתכונן לקבלת פני משיח צדקנו

(וכבר התחלת ללמוד ריקוד נאה לרקוד בו לקראת משיח...), הרי אלו הרגעים האחרונים בהם אפשר לקיים מצות צדקה... ואם כן יש ללכת ולחפש בנרות עני ולנצל את ההזדמנות האחרונה להשיג "מציאה" שהיא שקולה כנגד כל המצוות, ו"געת ומצאת".
(משיחת י"ג תשרי ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

מה שנראה שיש עולם זו אחיזת עיניים בלבד!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

ידוע הפתגם שבעל ההילולא די"ג תשרי נהג תמיד לומר¹: העולם אומר שכאשר אי אפשר ללכת מלמטה ("ארונטער") צריכים לעבור מלמעלה ("אריבער"), ואני אומר שלכתחילה יש לעבור מלמעלה - **"לכתחילה אריבער"**.

והנה, ישנם כמה הוראות שניתן ללמוד מאימרה זו:

א) כאשר הולכים מלמטה (לפי הסדר ד"ארונטער") ישנם חשבונות, ובמילא יש חילוקים בין אחד לשני, אבל כאשר הולכים מ"לכתחילה אריבער" לא רואים חילוקי דרגות (בין "ראשיכם שבטיכם" לבין "חוטב עצין" ו"שואב מימך"²) ואין שום חשבונות, אלא כולם משתווים - מ"ראשיכם שבטיכם" עד ל"חוטב עצין" ו"שואב מימך".

ב) הוראה נוספת לכאורה: כאשר קמים בבוקר, הדבר הראשון שצריך לעשות הוא - לומר "מודה אני לפניך כו", כלומר, בראש ובראשונה יש לדעת שעיקר המציאות היא אלוקות, ואזי אין צורך לערוך שום חשבונות, ואפ"ל חלקו בעולם לא נוגע לו, אלא הולכים בשיטה ד"לכתחילה אריבער" - שכל המציאות שלו היא אלוקות!

ואף שכתוב³ "חוקות שמים וארץ אשר שמת", זאת-אומרת שיש מציאות של עולם (ע"פ תורה) - אעפ"כ עליו לדעת שעיקר המציאות שלו היא אלוקות!

וזאת למדים מאברהם אבינו: כאשר הוא הלך למלאות את שליחותו של הקב"ה (לעקוד את יצחק בנו), לא ערך שום חשבונות כיצד ימלא את השליחות, אלא רק ידע שעליו להשלים את הכוונה העליונה. וגם כשבאמצע הדרך הופיע לפתע נהר⁴ - זה לא נגע לו, מכיון שעליו ללכת למלאות את השליחות, ואכן כאשר הגיע לנהר - התבטל הנהר ("געוואָרן אויס טייך")⁵! החשבון היחיד שלו הי' - שעליו למלאות את שליחותו של הקב"ה.

ג) מזה גם למדים את ההוראה הבאה:

כאשר יוצאים לעולם, עלול האדם לטעון: כיצד ביכולתו לפעול בעולם, איך יוכל לגלות

(1) אגרות קודש כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תר"ז.
(2) ר"פ נצבים.
(3) ע"פ ירמ' לג, כה. וראה ויק"ר פל"ה, ד.
(4) ע"פ מדרש תנחומא וירא כב. נת' בארוכה בספר השו"ת תשמ"ז ח"א ע' 265 ואילך. עיי"ש.
(5) ראה מדרש תנחומא שם: "מיד ירד אברהם לתוך המים... כיון שהגיע עד חצי הנהר הגיע המים עד צווארו, באותה שעה תלה אברהם עיניו לשמים, אמר לפניו רבש"ע כו', מיד נער הקב"ה את המעין ויבש הנהר ועמדו ביבשה".

אלוקות בעולם⁶

ע"כ אומרים לו: יש ללכת מ"לכתחילה אריבער", ובמילא לא נוגעים כאן שום חשבונות. ומה שנראה שיש עולם - הרי זו **אחיזת עיניים בלבד** ("עס בלענדעט די אויגען")⁷!!

והוראה זו - שאין להתפעל מהעולם - היא תיכף כשמגיעים מיום הכיפורים, שאזי השטן אינו מקטרג כלל, ובמילא יורדים כל ההעלמות וההסתרים, ובכלל המעמד ומצב של בני ישראל ביום הכיפורים שהם **"כמלאכים"**⁸, שעומדים מלכתחלה למעלה מהעולם, ואזי לא הולכים באופן ד"מצב ארצה וראשו מגיע השמימה"⁹ - מלמטה למעלה, אלא רק "מלכתחילה אריבער".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה "כי חלק הוי' עמו יעקב חבל נחלתו"¹⁰]
(תרגום חפשי משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

(6) מלשון העלם - לקו"ת שלח לו, ד ועוד (ראה הנסמן בלקו"ש חל"ד ע' 211). המו"ל.
(7) וכמבואר בחסידות שמה שהעולם מראה עצמו למציאות, הוא שקר גמור (סה"מ תרמ"ג ע' צה. ועוד).
(8) טווא"ח סתר"ו (מפרדר"א פמ"ו). ועוד. - ראה הנסמן בלקו"ש חט"ז ע' 339.
(9) ויצא כח, יב.
(10) נדפס בסה"מ תשל"ב ע' 17 ואילך.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שת"כף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם - יבלחט"א - הר"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו